

ПО-МАЛКАТА СЕСТРА

Василъ бѣше докаралъ отъ пазаря две млади кобилки. Отвързаха ги отъ каруцата и ги пуснаха въ харманя, празенъ по това време и обграденъ съ високъ дуваръ. И дветѣ кобилки бѣха още неопитомени, току-що хванати съ ласо отъ стадото имъ, навикнали на свобода, диви. Чичо Митушъ и слугитѣ гледаха иззадъ вратника и не само се любуваха на кобилкитѣ — тѣ наистина бѣха хубави, но и съ опитно око откриваха ту една, ту друга черта отъ нрава имъ. Едната бѣше червена и се казваше Айа (родена презъ май), а другата черна, тя нѣмаше име. Всѣка бѣше вързана за шията съ по едно ново вжже, което се влачеше по земята. Нищо друго — ни юларъ, ни юзда, ни хамутъ не бѣше слогано на тѣхъ. Копитата имъ не бѣха подковани, израстнали прѣкомѣрно, спитени. Гжститѣ имъ опашки досѣгаха земята.

Айа бѣше по-жива, по-буйна. Когато чичо Митушъ влѣзе въ харманя, тя се подплаши, извъртѣ се и удари на бѣгъ, но срещна каменната стена, започна да се лута и да бие гърдитѣ си о нея. Чичо Митушъ дойде още